

Населений Острів

№ 6

Травень-Липень

2023 ISSN 2815-8938

«... Ваша совість псується постійною увагою, вона починає стогнати від найменших незручностей, а розум шанобливо схиляється перед нею ...»

Аркадій Стругацький, Борис Стругацький. "Населений острів"

Колонка головного редактора

Ольга Білоконь

Шановні читачі, починаючи з цього номера газети ми розширюємо нашу увагу з російської громади в Новій Зеландії на більш широке висвітлення подій, пов'язаних з війною в Україні. У фокусі нашої уваги осінь і Російська та українська громади як в Новій Зеландії, так і в інших країнах. Ми продовжимо публікувати свідчення очевидців трагічних подій, що відбуваються в Україні, і драматичних подій, які розгортаються на наших очах в Росії. Також постараємося опублікувати матеріали про те, як Суспільство Нової Зеландії реагує на війну і як опиняється втягнутою в конфлікт, який вийшов далеко за межі конфлікту між двома слов'янськими країнами. Ми також зосередимося на культурних подіях, які безпосередньо не пов'язані з війною, як всередині, так і за межами Нової Зеландії. Ми починаємо видавати нашу газету трьома мовами: російською, українською та англійською.

Ми продовжуємо уважно стежити за розвитком подій в Україні та Росії. Українська армія нарешті розпочала догоочікуваний наступ. Важко і повільно, але, на думку військових експертів, українській армії вдалося перехопити ініціативу і прогнози щодо подальшого розвитку подій виглядають для неї набагато оптимістичніше, ніж для російської армії. На саміті НАТО у Вільнюсі Україні обіцяють серйозні гарантії безпеки, але до НАТО не запрошують. Володимир Зеленський уперше особисто поспілкувався з Крісом Хіпкінсом.

«Популяції країв» - на фестивалях культур. 25 березня 2023 року, Окленд.

А в Росії стався Бунт вихідного дня. Після його несподіваного і блискавичного кінця головного бунтаря Євгена Пригожина назвали зрадником, призначивши в якості суворого покарання передачу декількох мільярдів рублів,

«На фестивалях культур. 25 березня 2023 року, Окленд. На фото права рука лідера української громади в Новій Зеландії Юрія Гладуна.

ще трохи приданого у вигляді свого Те ж нагородне зброю і пр-т т.д., влаштував зустріч у Кремлі, відправив до Білорусі, звідки швидко повернувся до Росії, а потім раптом і зовсім зник з поля зору. Деякі експерти розглядають всю цю фантазмагорію як події, що відображають початок транзиту влади в Росії.

Скандали з бронепоездом президента і палацом головного бунтаря гармонійно запустили головні події останніх тижнів і днів в Росії.

Перенесемося до Нової Зеландії. Виявляється, у цієї маленької країни велике серце, вважає Костянтин Ковальов, автор замітки про новозеландських героїв, які загинули на війні в Україні. З інтерв'ю «Населеного острова» зі Стівеном Хоудлі, професором Оклендського університету, ви дізнаєтеся думку експерта-політолога про війну в Україні та російську діаспору в Новій Зеландії. Лена Нікіфорова, як завжди, дає коротке резюме протестних, гуманітарних та інших акцій, організованих протягом

останніх двох місяців групою RSIA (Russian Speaking Integrity Alliance). З порівняно недавніх яскравих культурних подій російського Окленда слід зазначити приїзд чудового дуету бардів-виконавців Лани Джанджгави і Михайла Фролова. Інтерв'ю з ними читайте на „,,, сторінці цього номера. Про ще одну «культурну» подію скандального характеру він пише в коротка замітка: «Найголовніше - це шведський стіл ... І принеси готівку» Міші Воробйова. Ця стаття про етику по відношенню до жертв війни в Україні. У цьому випуску ви не побачите сторінки гумору. На жаль... Але на останній сторінці газети ви знайдете анонси та афіші майбутніх ПОДІЙ.

Маленька країна з великим серцем

Костянтин Ковальов

Нова Зеландія - невелика країна на краю південної півкулі Землі. Сімнадцять тисяч кілометрів відділяють його від України, країни, де зараз розгортається одна з найстрашніших трагедій 21 століття - війна. Причому ця війна виділяється на тлі подібних їй не кількістю жертв, хоча з 24 лютого 2022 року, за оцінками ООН, загинуло понад 8000 мирних жителів, в тому числі близько 500 дітей^[1], і звичайно ця цифра

занижена, так як в умовах війни збір інформації дуже утруднений і не за кількістю біженців, хоча з початку війни їх Кількість вже перебрала за 8 мільйонів^[2], Крім

Кейн Те Тай

Домінік Абелен

того населення всієї Нової Зеландії. Ні, ця війна виділяється повна відсутність будь-якого сенсу. Ну, або хоча б здоровий глузд.

Але при чому тут Нова Зеландія? Не всі, можливо, знають, що в Україні вже загинули троє громадян цієї країни: Кейн Те Тай, Домінік Абелен та Ендрю Бегшоу. Хто ці відважні ківі?

Кейн Те Тай - професійний військовий. Він приєднався до Сил оборони Нової Зеландії у віці 17 років. Служив в Афганістані в Першому королівському новозеландському піхотному полку. За власною ініціативою прибув до України у квітні 2022 року. Відтоді він брав участь у навчанні українських військових, навчав цивільне населення евакуації та утилізації зброї, допомагали боротися з торгівлею людьми. Загинув 20 березня 2023 року у Вугледарі під час виконання розвідувального завдання для Служби військової розвідки України. Йому було 38 років.

Домінік Абелен - капрал у Силах оборони Нової Зеландії. Він служив в тому ж піхотному полку, що і Кейн Те Тай. Професійний солдат, який прослужив в армії Нової Зеландії 10 років. Я поїхав в Україну, перебуваючи в неоплачуваній відпустці. Вступив до Інтернаціонального легіону територіальної оборони України. Загинув у серпні 2022 року під час операції із захоплення ворожих укріплень. Його тіло, імовірно знаходиться в розташуванні російських військ, поки не повернуто родичам в Новій Зеландії. Йому було 24 роки.

Доктор Андрій Бегшоу (Доктор. Андрій Бегшоу) – медичний працівник, науковець. Він отримав докторський ступінь в Університеті Отаго в Новій Зеландії. Працював в лабораторії професора Мартіна Кеннеді. Його основним проектом було дослідження ролі генетики в інтелекті людини. Він вирішив: Іти в Україну у 2022 році після того, як побачив новинний репортаж про вторгнення російських військ. Там він працював водієм-волонтером, допомагаючи в евакуації мирного населення із зон бойових дій. Працював під обстрілами. Шостого січня 2023 року разом з іншим медичним працівником з Великої Британії Крісом Перрі (Кріс Паррі), він вирушив на місію з евакуації

Доктор Ендрю Бегшоу (Лікар Ендрю Бегшоу)

літньої жінки з Соледара. У цей день вони обидва перестали спілкуватися. Як з'ясувалося пізніше, в їхню машину влучив снаряд. Йому було 47 років.

Що стало причиною того, що ці люди поїхали на 17 тисяч кілометрів в країну, де йде війна? Можливо, почуття співчуття? Кейн Те Тай у своєму останньому інтерв'ю [News Hub](#) сказав про українців: «Вони дуже схожі на тих, хто виріс і не хотів бути маорі. Але тепер вони намагаються заново відкрити його. [...] Вони намагаються повернути те, що робить їх українцями. [...]».

Офіційна інформація про те, скільки новозеландців залучено у війну в Україні, а також подробиці цієї участі, у відкритій пресі детально не висвітлюється. Вважається, що новозеландські військові в Україні не беруть участі в бойових діях на фронті, а навчають місцевий персонал і допомагають

з логістикою
<https://www.nzherald.co.nz/nz/russia-ukraine-war-laser-kiwi-flag-spotted-on-battlefield-among-nz-fighters/5VUKWYVQJREKVMHOXOYCAZFUJU/?fbclid=IwAR3DVqgGEed54Pqs9wJ5pDWDRIUu6DyIIEPRdhz9oOgT4ruEiWRPZEUwWtq0> . В кінці травня в Facebook

Фото зі спеціального архіву Володимира Фоміна

з'явилося відео, на якому група людей, одягнених у військову форму, робить хаку на відкритій місцевості, за якою можна побачити ліс, що нагадує європейський. І підпис під відео: «Наші хлопці з Нової Зеландії в нашій Україні – це батальйон добровольців маорі, хака перед боєм...»

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=pfbid0LLXjnw1EPOXNtJZukXES39racp8bLgJYafs9tRinmuvGSvN12k3QJeeF9j37pNwjl&id=1594430511&mibextid=Nif5oz

Нам вдалося зв'язатися з людиною, яка опублікувала це відео. Ним виявився новозеландець українського походження Володимир Фомін. Володимир родом з Києва.

Він прожив у Новій Зеландії 25 років. Щойно почалася війна в Україні, Володимир повернувся на батьківщину і почав доставляти військові та гуманітарні вантажі на передову. Він був двічі поранений і зараз проходить реабілітацію. Володимир розповів нам, що сам особисто зустрічався з цими маорі кілька разів, і відео хака йому надіслали товариші. Ми не маємо можливості самостійно перевірити цю інформацію, але не сумніваємося, що сміливі, мужні, а головне, співчутливі до горя українців, громадяни Країни з великим серцем зараз стоять пліч-о-пліч з іншими захисниками України.

Новозеландський дослідник війни в Україні та російської діаспори в Новій Зеландії.

Доктор Стівен Хоудлі є ад'юнкт-професором політики та міжнародних відносин в Оклендському університеті. Експерт з аналізу зовнішньої політики, оцінки безпеки та торговельної політики. Протягом своєї академічної кар'єри він працював у чотирьох урядових консультативних комітетах і опублікував 14 книг і 60 статей і розділів. Він є почесним капітаном Королівських ВМС Нової Зеландії. Вийшовши на пенсію, він продовжує коментувати в ЗМІ і виступати публічно. Доктор Стівен Хоудлі є єдиним новозеландським вченим, якому посольство Росії у Веллінгтоні відмовило у візових привілеях, а також депутатам, високопоставленим чиновникам і ряду журналістів. Нещодавно професор Хоудлі опублікував статті про режим Путіна та пропаганду у зв'язку з війною в Україні. Він люб'язно погодився відповісти на наші запитання.

Ольга Білоконь

О.Б.: Міжнародний кримінальний суд (МКС) визнав Путіна воєнним злочинцем. Чи визнає уряд Нової Зеландії Путіна військовим злочинцем? Яка позиція уряду Нової Зеландії щодо воєнних злочинів, скоєних росіянами в Україні?

С.Х.: Уряд Нової Зеландії засудив російське вторгнення і, підписавши Римський статут МКС, неявно підтримує обвинувачення МКС проти Путіна та інших осіб у військових злочинах. Деякі парламентарі та міністри виступили із заявами, в яких засудили воєнні злочини Росії. Але Нова Зеландія не має офіційних планів самостійно порушувати справи про військові злочини або брати активну участь у процесах МКС. Нова Зеландія підтримує рішення та дії прокурора та суддів МКС та відповідатимуть вимогам МКС, таким як фінансування та виконання ордерів на арешт, запитів про екстрадицію та санкцій. Неясно, чи буде Нова Зеландія безпосередньо підтримувати судові процеси над українськими військовими злочинцями, наприклад, чи буде Нова Зеландія екстрадувати підозрюваних в Україну за відсутності конкретного договору про екстрадицію.

О.Б.: Нова Зеландія, на відміну від інших розвинених країн, не відчиняє широко свої двері для українських біженців. Не могли б ви це прокоментувати? Наразі єдиними українцями, яких приймають як біженців, є ті, хто має родичів у Новій Зеландії, які їх спонсорують. Біженці не отримують жодної фінансової підтримки від уряду Нової Зеландії. Особи, які не є родичами, Заборонено спонсорувати українських біженців. Невелика група росіян запустила петицію з проханням дозволити неродичам також стати спонсорами. Петиція провалилася, оскільки її підписала лише невелика кількість людей. Чи вважаєте ви, що уряд Нової Зеландії повинен надавати більше підтримки українським біженцям?

С.Х.: Помічено, що Нова Зеландія більш щедра до українців, ніж до однаково нужденних біженців з Близького Сходу, Південної Азії чи Африка, тому що українці «білі», «європейці» та «християни». Я вважаю, що неродичі, такі як роботодавці та установи, такі як церкви або благодійні організації, повинні мати можливість спонсорувати заявників на біженство, а також заявників-мігрантів, які не є біженцями. Я вважаю, що біженців і мігрантів слід приймати за їхніми індивідуальними заслугами. Але візи тимчасового захисту можуть і повинні видаватися жертвам особливих обставин, наприклад, в Україні.

О.Б.: Багато росіян, які живуть у Новій Зеландії, підтримують політику Путіна, включно з війною проти України, і повторюють повідомлення, що містять дезінформацію. Чи можна це пояснити виключно ефективністю путінської пропаганди?

С.Х.: На мою думку, кожен, хто скептично ставиться до американської чи європейської гегемонії (лідерства), буде схильний прийняти путінську версію російської жертовності як правдоподібну. Звичайно, будь-який російський шовініст чи послідовник дугінської геополітики теж. Крім того, ті, хто наївний, неосвічений або нетерплячий у своїх оцінках складних міжнародних справ, будуть тяжіти до простих гасел або пояснень, які пропонують Путін і російські фабрики тролів. Це схильність, не тонкість путінської грубої пропаганди схиляє деяких людей підтримувати російський нарратив.

О.Б.: Чи можете ви порівняти модель поведінки російської діаспори в нинішній ситуації з моделлю поведінки інших діаспор у подібних ситуаціях як зараз, так і в історичній перспективі?

С.Х.: Я помітив, що більшість мігрантів приймають закони і звичаї свого прийомного будинку, і багато хто не хоче, щоб їх турбували проблеми, які вони залишили

після себе на історичній батьківщині. Я вважаю мало ймовірним, що в Новій Зеландії відбудуться серйозні зіткнення між анти- і проросійськими росіянами; Більшість спробує асимілюватися в навколишнє середовище.

О.Б.: Нещодавно BBC опублікувала статтю про святкування поразки нацистської Німеччини в Берліні. Виявилося, що серед німців існує цілий спектр думок щодо російського вторгнення в Україну, включно з визнанням української влади «фашистським режимом» <https://www.bbc.com/news/world-europe-65559516>. Чи свідчить це про те, що путінська пропаганда ефективна не лише серед росіян, які проживають у Німеччині, а й серед німців?

С.Х.: Так, нацизм, як і Голокост, ісламський тероризм і передбачуване жорстоке поводження Ізраїлю з палестинцями, є простими, але потужними емоційними символами, які можуть поляризувати суспільство.

О.Б.: Чи є подібні тенденції в Новій Зеландії? Якщо так, то як путінська пропаганда доходить до новозеландців неросійського походження?

С.Х.: Я не зустрічав жодного новозеландця, який би стверджував, що українці – нацисти.

Праві антивакцинатори та антиістеблшменти, а також такі ЗМІ, як Fox і Sky, роблять роботу Путіна за нього, поширюючи російську пропаганду, адаптуючи її до місцевих умов і тим самим заробляючи довіру.

О.Б.: Чи становить це загрозу демократії в Новій Зеландії?

С.Х.: Ще ні. Його підхоплює лише невелика меншість. Розвідувальні служби стежать за цим, а вчені попереджають нас. Більшість ківі ігнорують це.

О.Б.: Чи вивчають реакцію новозеландського суспільства загалом чи російської громади зокрема на війну в Україні експерти в галузі політології, соціологи-психологи з Оклендського університету чи інших новозеландських академічних інституцій?

С.Х.: Я не знаю про це. Це має бути предметом академічного дослідження. «Проект дезінформації» <https://thedisinforproject.org/about-us/> повинен досліджувати це опосередковано.

О.Б.: Яким ви бачите майбутнє Росії? Як ви оцінюєте шанси Росії на перехід до більш нормальної політичної системи або навіть до демократії після закінчення правління Путіна? Чи є шанс, що за Путіним піде більш репресивний режим? Чи вважаєте ви, що Росія збереже свою територіальну цілісність після війни?

С.Х.: Я песимістично налаштований щодо того, що Росія стане демократичною державою, задоволеною своїми пострадянськими кордонами. Знадобилася нищівна поразка, масова загибель людей та іноземна окупація, щоб повернути Німеччину та Японію назад у 1945 році. Я б не побажав цього російському народу, тільки Путіну і його оточенню. Росія стала великою як самодержавство; ця модель правління і зовнішньої войовничості ймовірна Продовжити. Стримування і протидія з боку Заходу завжди будуть необхідні для обмеження впливу Росії.

"Найголовніше - це шведський стіл ... І принесить кеш-схованку".

Михайло Воробйов

Уявіть, що в 1943 році в Нью-Йорку починається широкий продаж квитків на комерційний концерт, анонсований німецькою діаспорою і присвячений єврейським і німецьким дітям. Благодійної складової на концерті немає. Уявіть собі реакцію євреїв, та й взагалі всіх нормальних людей, на таку подію - заможні

німці заробляють на трагедії єврейського народу 25 числа Щось подібне сталося в Окленді в травні. Двоє росіян, Григорій Окленський і Костянтин Сигачов, жартівливо представляючись «двома нормальними відмінниками», оголосили програма платного вечора «Всі ми родом з дитинства», присвяченого дітям України та Росії. Ось витяги з анонсу програми: «Приходьте – не пошкодуєте! Найголовніше, що буфет обіцяє працювати! Буде смачно, принесить готівку! Вхід коштує \$20, для людей похилого віку 65+ і студентів - \$10 (знижка 50%!)). Попереднє замовлення квитків за тел. XXXXXXXXГригорій. Електронні квитки (в т.ч. зі знижкою) можна придбати заздалегідь за посиланням:

https://www.EventBrite.cpiвp.Нова_Зеландія/.../ми-увесь-приходити-від... Решта квитків будуть продаватися на вході". Збір коштів на користь України в оголошенні не анонсується. Зазначу, що Вартість оренди залу, де проходив концерт, загальна 40-60 Доларів на вечір.

Неможливо заробити на горі українських дітей. Особливо огидно, коли так роблять співвітчизники вбивць українських дітей. І неважливо, чи вважають самі організатори свою програму комерційною чи ні. І неважливо, яка виручка - \$ 20 або \$ 2000. Важливий сам факт. Аутсайдер, який прочитає анонс цієї програми, не поліпшить свого ставлення до росіян. А якщо цей аутсайдер українець? А якщо його дитину вивезли в Росію або він помер?

Після невдалої спроби переконати організаторів вечора в особистій розмові, що цим оголошенням вони порушують елементарні правила етики по відношенню до жертв війни, ми написали відкритого листа, в якому закликали організаторів програми чітко вказати в анонсі, що вечір носить некомерційний характер. Організатори відмовилися змінювати анонс і перетворювати комерційний вечір на благодійний.

Була підтримка нашого відкритого листа. Очевидно, цим пояснюється той факт, що відразу після проведення заходу один з його організаторів Григорій Оклендський

опублікував на своїй сторінці в Facebook пост, в якому назвав вечір благодійністю! Водночас він повідомив, що зібрані кошти будуть спрямовані на підтримку українських дітей, які втекли від війни і зараз живуть у Новій Зеландії. Нібито вже є домовленість з членами місцевої української громади про переказ коштів. Ми звернулися до автора допису з листом, в якому попросили його назвати нам координати цих українців, щоб мати можливість самостійно підтвердити отримання коштів адресатами. Природно, ми гарантували повну конфіденційність

особистої інформації. Відповіді на наші листи ми не отримали.

Виникає питання: чому благородна справа – допомога українським дітям – тримається в такій таємниці, ніби їм соромно за це? Адже скромність тут абсолютно недоречна. Залишимо нашим читачам зробити власні висновки. Російські громади за кордоном зараз перебувають у дуже складній ситуації. Наша країна виявилася кривавим агресором. Якщо ми не можемо це зупинити, то давайте хоча б вести себе гідно. Хотілося б закликати організаторів російськомовних заходів не забувати про це.

Крила на хвилину

В кінці лютого в Окленді відбувся концерт чудового дуету з Мельбурна - Лани Янджгави і Михайла Фролова. Лана і Міша добре відомі не тільки в Австралії і Новій Зеландії, а й далеко за межами нашого найвіддаленішого куточка планети. Перед від'їздом з Окленда хлопці люб'язно погодилися дати інтерв'ю The Inhabited Island. Наша зустріч відбулася в затишному кафе в Окленді Домен, де Лана і Міша зупинилися по дорозі в аеропорт. Так склалося, що публікація цього інтерв'ю «дозріла» добрих чотири місяці: на той час, коли ми взяли це інтерв'ю, вже сформувався попередній, 5-й номер газети. Однак за цей час актуальність нашої розмови анітрохи не зникла.

Публікуємо інтерв'ю з невеликими скороченнями.

Ольга Білоконь

Ольга Білоконь

О.Б.: Розкажіть, будь ласка, як ви прийшли до жанру авторської пісні і як почали співати разом.

Лана: Як я почала співати? Рух авторської пісні було сильним в 70-х роках. Власне кажучи, я підтягнув себе до кінця. Я був наймолодшим у бард-клубі Кишинєва.

Мої батьки цього не співали і не робили. Я почув це випадково, і це викликало резонанс. Я не знаю, ось як це клацнуло. Працював. Правильне середовище... Я брав участь у національних концертах клубу, поки не емігрував до Австралії. В Австралії мені пощастило, в Мельбурні теж був клуб, в якому я почав співати дуєтом з Мішею. Ми співаємо разом сімнадцять років.

О.Б. Сімнадцять років???

Так, сімнадцять.

О.Б.: Ви сказали, що на самому початку почули і резонували. Чи була якась конкретна пісня або пісні, які ви чули і які резонували? Такий же резонанс у мене був, коли, будучи дівчиною, я випадково почув, як Окуджава виконує свої пісні по радіо.

Так, але, ймовірно, з іншим підтекстом. Мене приваблювала лірика в цьому жанрі. Можливо, зараз це сприймається як примітивне. Але лірична складова для мене на той час була досить сильним компонентним фактором. А потім мене привабила музикальність бардівських пісень. Власне кажучи, я маю музичну освіту, скрипка. Мене приваблювала музикальність, коли її можна було знайти в пісні. Тому, скажімо так, туристична пісня, яка іноді страждає музично, мене не приваблювала. І мене, напевно, привабила поезія бардівської пісні. Власне кажучи, ми з Мішею пішли більше в поетичний напрямок, ніж туристичний або студентський. Але все почалося з лірики.

О.Б. Міша, як Ви починали?

Міша: Ну, я прийшов з іншого боку. У мене також є музична освіта, але після закінчення музичної школи я перестав грати на скрипці. Ми іноді говоримо, що ми обидва не стали музикантами, але наша музична освіта

сформувала і музичний смак, і певне почуття... І теорія музики, розуміння музичних побудов - це не останнє. Ми виховані на традиціях класичної школи. Але це вже окрема тема ... На авторську пісню я прийшла через туристичний клуб. А туризмом серйозно займався, коли вступив до інституту - механіко-математичний факультет Одеського університету. Найсильніший туристичний клуб міста був у політехнічному університеті. Він був поруч, і всі, хто серйозно займався туризмом, були з політехнічного університету. А ще я ходив у Політехнічний клуб. Як тільки після першої поїздки група дізналася, що я займаюся музикою, мені відразу подарували гітару на день народження і сказали, що буду грати. Гітаристів було мало, і в кожному маршовому оркестрі хотілося мати когось грати. У клубі і на мітингах співали пісні туристів. Мені було дуже легко взяти в руки гітару. Буквально через півроку я грав і співав пісні на п'ять-шість акордів. Після цього мені стало набагато простіше потрапити саме в ту туристичну групу, в яку я хотів потрапити.

О.Б. : Яким видом туризму ви займалися?

Міша Горний. Гірські гори та гірські лижі. Більше гірський, ніж гірський. Влітку - гори, взимку - катання на лижах.

О.Б. куди Ви поїхали кататися на лижах з Одеси?

Питання правильне. Ми пішли різними шляхами. В основному, звичайно, одеситам не було ніякої можливості снігу. Сніг в Україні був, але тільки на північ від Києва. Їздив на Північний Урал, в Хібіни, Карелію. На Алтай ми навіть їздили в трійку лідерів. Це був великий похід, лижний тримісний (тримісний - це похід третьої категорії складності. У спортивному туризмі виділяють 6 категорій, 6-я - найбільш технічно складна, з першими сходженнями. Примітка редактора) Гірські походи були складнішими. В принципі, катання на лижах слабке, як і більшість. Але у нас також була сильна група, яка їздила на лижні п'ятірки в Якутію і Ямал. Так я прийшов до пісні. Паралельно з туристичним клубом я ходив в бард-клуб

при університеті. Там ми аналізували пісні Ландсберга, слухали записи. Воно мало характер напівпідпільного.

О.Б.: Чому?

Гарне питання. Це був 80-й рік, самий застійний. Ми зібралися в темряві, в якомусь залі для глядачів, з якого нас періодично виганяли («це більше неможливо...»), доводилося переходити в іншу кімнату.

О.Б.: Я не пам'ятаю, щоб у той час було переслідування бардівських клубів. У Санкт-Петербурзі було два великих клуби - «Восток» і «Меридіан», вони користувалися великою популярністю, періодично влаштовували великі публічні концерти.

Так, в Одесі ще був міський бард-клуб, але вони були п'яницями, багато пили. Наша група була елітарною. Ми збирали стилі, тексти. Тоді я зрозумів, що бардівська пісня - це поезія, покладена на музику. Це складний шлях. Потім все закінчилося. І туризм, і бардівська пісня. Ми закінчили коледж і розійшлися. Почалася перебудова, потім були «лихі» 90-ті, пішов в армію, потім поїхав в Австралію. Я не співав дуже багато років. Можливо, я б не повернувся до цього, якби ми не створили клуб у Мельбурні.

Я приїхав до Австралії в 1992 році, в клуб, напевно, через десять років, тобто в 2002 році. Ви [Лана] прийшли трохи пізніше, у 2004 році. Одного разу Лана підійшла до мене і сказала: «Давай спробуємо заспівати щось разом».

Лана: Раніше у мене було кілька дуетів. У якийсь момент я зрозуміла, що писати не буду. До цього були спроби. Коли ви перебуваєте в середовищі, де люди пишуть, ви думаєте: «Можливо, мені є що сказати?». Але я зрозумів, що мій шлях більш результативний, ніж авторський. Я почав розвивати цю сторону. У мене було кілька дуетів в Кишиневі, жіночий і змішаний, і мені це дуже сподобалося. Переїхавши до Мельбурна, я начебто запланував для себе, що, можливо, зможу зробити це знову. Я начебто налаштував для цього радар.

Міша: Для мене все було по-іншому. Я нікого не шукав. Я ніколи не співав дуетом, ніколи не виступав на сцені.

Лана: Я повинна була навчити його в цьому сенсі.

Міша Просто поступово стало зрозуміло, що у нас схожі музично-поетичні смаки, нам подобаються схожі речі, ми добре звучимо разом. П'ять років ми просто співали в клубі, а потім Іззі [Ісаак Друкман, голова аматорського пісенного клубу Південного Хреста, Мельбурн. Ред.] каже: «Що ти співаєш, співаєш... Складемо програму і виступимо з концертом!»

Лана Так, він нас довго виштовхував. Нам не вистачало репертуару, ми не були готові до великої аудиторії, націленої тільки на нас. Ми виступали в національних концертах, співали три-чотири пісні. Готувати самостійну програму було на іншому рівні. І Іззі виштовхнула нас. Цього удару нам було недостатньо. Часто буває так, що такого стусана ніхто не дає, і людина залишається на якомусь своєму стартовому рівні. Страх стримує його. Коли ми почали виступати окремо, з нашими

програмами, ми поступово зрозуміли, що будемо робити. Так ми увійшли в певний репертуар. Це все творчий процес. Творчий процес іноді має тенденцію до паузи. Ми можемо якийсь час побути на плато, потім подумати: «Що далі?». За останні п'ять років ми робимо багато міні-проектів: відео, перформансів. Зараз, після виступу в Окленді, здається, що ми виходимо на якийсь новий рівень.

О.Б. Коли ви включаєте нові пісні до свого репертуару, чи завжди у вас є консенсус, чи деякі пісні випадають?

Міша: Це гарне запитання. Ми співаємо те, що нам обом подобається. Інша справа, що він не завжди складається за одну хвилину. Іноді Лана каже: я хочу цього автора, або цю пісню. Я сказав: "Ну, я не можу собі цього дозволити". І через кілька років ми повертаємося до нього.

Для того щоб пісня увійшла в репертуар, потрібно зйти багато параметрів. Іноді поезія сильніша в пісні, ніж музика, іноді навпаки. Я повинен вміти грати в неї. Має звучати наш голос амі. Є хороші пісні, які не підходять до наших голосів, вони не звучать. Ми їх не співаємо. Нам часто кажуть: «Як чудово ти звучиш». Це тому, що є

пісні, які підходять нашим голосам, які я можу грати і які репетируються. Цей складний процес...

Лана Іноді хочеться заспівати пісню, але вона не твоя. У нас, як і у всіх любителів, є свої обмеження продуктивності. Наше завдання - транслювати те, що ми відчуваємо, свої емоції.

О.Б. Аранжування, чи є у вас своя аранжування голосів?

Міша: Це залежить. Нам часто хочеться додати щось своє. Буває так: пісня класна, її дуже хочеться заспівати, хоч вона і знаменита. У Нікітінів є такі пісні...

Лана ... Там все вже зроблено.

Міша: Так, там нічого не поробиш. Але я все одно хочу. І ми їх співаємо. В іншому випадку пісня хо-

роша, але другого голосу в ній немає. А цього ніколи не було. Лана каже: «Його можна розкласти на два голоси, або співати по-різному». Також ми намагаємося співати невідомі пісні, ті, які не здобули незаслуженої слави. Ми вважаємо, що однією з наших місій є представлення творчості талановитих авторів. Щоб люди почули...

Лана: Є багато дивовижних, маловідомих авторів. Є у авторів і обмеження - іноді виконавець може донести пісні до слухачів краще, ніж сам автор.

Міша: Цікаво знайти те, що додає, додає цінності...

О.Б.: Різні читання завжди цікаві.

Міша: Деякі пісні залишаються з нами дуже довго, деякі ми співаємо пару раз і більше не співаємо.

Лана: Кожна пісня має своє життя в нашому репертуарі. З чим це пов'язано? - Напевно, з тим, як складається наше життя. Щось випадає, щось додається, щось залишається, щось йде. Що стосується тлумачення пісень, то наведу приклад: одного разу на концерті «Часи не вибирають» ми заспівали пісню Клячкіна «Подарунок». Свого часу ми слухали її у виконанні Нікітіна. Вона справила на нас захоплююче враження. Тоді ми почули зовсім іншу версію Романа Ланкіна. Нікітін ми Вони не хотіли цього повторювати. Рому Ланкіна досить складно повторити - у

нього дуже складний драматичний супровід. У нас виникла ідея створити третю версію. Якщо ви послухаєте його (у нас він є на YouTube-каналі), ви почуєте, що ми зробили це як діалог, а cappella. Голі голоси, без інструментів. Всі три версії дуже різні.

О.Б. : Як часто ви даєте сольні концерти?

Міша: Приблизно один-два рази на рік. У Мельбурні

- раз на рік. Іноді ми робимо домашні концерти. Під час пандемії ми трохи співали в zoom, у нас є групи в Мельбурні, соціальні клуби. Уряд виділив їм кошти, щоб хоч якось підтримати людей в їх самотності і ізоляції. Так люди сиділи вдома і слухали ...

О.Б.: Я просто хотів поставити вам запитання: як ви пережили пандемію?

Лана: Ми живемо на відстані півгодини один від одного. Спочатку нас не випускали за межі п'ятикілометрової зони. І треба було якось репетирувати. Це було важко. Коли ми трохи відпустили, змінили правила, відновили репетиції.

О.Б.: Тобто ви давно не репетирували?

Міша : Були різні фази. На першому етапі я аналізував

пісні, записував їх на телефон, щоб уточнити ключ та інші деталі. Співати синхронно було неможливо. Все обговорення відбувається по телефону. Потім, коли нас трохи відпустили, почали кликати співати в зумі. Це було дуже приємно. І нас підтримали. Підключитися до zoom могли від 20 до 40 осіб. Всі сиділи вдома... Отже, в zoom ми відсвяткували ювілей нашого клубу - 20-річчя. Ми зробили зум-концерт. Потім почалися онлайн-марафони, міжнародні.

Так відзначалося 75-річчя Нікітіна, потім 90-річчя Сухарева. Марафони були тривалими - 6-12 годин, вони пройшли всі часові пояси. Звичайно, не всі сиділи і слухали по 12 годин поспіль. Одні підключені, інші відключені. Але повні записи залишилися. Звичайно, зум не замінює повністю живе спілкування, але рятує. Ми ніби спілкуємося з людьми з усього світу. Вони почали кликати нас приймати. Так пройшла пандемія.

О.Б. : Як часто ви репетируєте?

Зазвичай ми намагаємося репетирувати хоча б раз на тиждень. Найчастіше це не спрацює.

О.Б. : Чи є у вас конкретний день, відведений для репетицій?

Міша: Так. Якщо ми готуємося до наступного концерту, то намагаємося репетирувати двічі на тиждень

О.Б. : Чи є у вас плани на гастролі?

Міша: Не конкретно зараз.

Лана До того, як трапилася пандемія, нас запросили в Естонію, в Тарту, на фестиваль «Музика листопаду» Ми летіли туди, по дорозі давали концерти в Ризі і Таллінні. Це було чудово. Ми познайомилися з новими людьми, які роблять те ж саме і розкидані по всьому світу.

Міша: Світ став таким маленьким. Ми прожили тут двадцять років і не могли собі уявити такого. Нас ніхто не

знав. Ми відчували себе досить відрізаними, і не тільки в сенсі бардівської пісні. А під час пандемії, коли всі сиділи вдома і нікуди не можна було їхати, нас визнали і в Ізраїлі, і в Німеччині, і в Прибалтиці, і в Америці.

О.Б.: Як виживає ваш клуб після 24 лютого 2022 року?

Міша: Короткої відповіді на це питання немає.

О.Б. : Ми нікуди не поспішаємо.

Міша: Більшість членів нашого клубу з України. Сталося це випадково. Тому особливих розбіжностей у думках у нас немає. Можна сказати, що ніяких конфліктів у нас не було. І ніхто не пішов. Реагують - кожен по-своєму. Кожна людина переживає те, що відбувається по-своєму, виходячи з того, звідки він, де його родичі, яким був його шлях, який був його вік. Все це має значення. Я намагаюся не нав'язувати свою точку зору іншим людям. Хтось прийде до Щось пізніше хтось змінить своє ставлення в ту чи іншу сторону. Я вважаю, що кожен повинен відповідати за свої вчинки і вчинки, щоб потім йому не було соромно. Або прикро...

О.Б.: Можете озвучити свою особисту позицію? Як ви ставитеся до війни в Україні?

Міша : Моя позиція? Це агресивний акт тиранічного режиму проти іншої країни. Як могло бути інакше?

О.Б.: Справа в тому, що багато росіян, в тому числі тут, у Новій Зеландії, думають інакше.

Міша Ну, я не знаю. Що у тих, хто думає інакше, є свої погляди, в які навіть не хочеться заглиблюватися. Я маю в Розбрату між сім'єю на цьому ґрунті немає. Якби в моїй родині був розбрат, це була б трагедія, мені довелось б з цим боротися.

Особисто ми брали участь в акціях, був організований збір коштів. З Лана Ми дали благодійний концерт. Ми інвестуємо вдягути в Україні, і не в одній. Ними керують наші знайомі, в Одесі, в Херсоні. Наш клуб провів кілька благодійних концертів. Гроші з фонду клубу ми перерахували благодійному фонду, який допомагає українським біженцям. У клубі не було абсолютно ніяких заперечень, все були миттєво готові. Всі в клубі однозначно ставляться до війни в плані засудження війни як акту агресії, який ні до чого не може привести.

О.Б.: Тема війни не заборонена у вашому клубі?

Міша : Ні.

Отже, ваша точка зору більш-менш відображає загальну точку зору в клубі?

Міша: Я не хочу цього говорити, тому що не хочу говорити за інших. Я не виключаю, що хтось думає інакше, але не думає. Було б наївно вважати, що всі думають так само, як я. Всі люди різні. У мене є російські друзі з Москви, які пригнічені тим, що сталося. Позиції можуть змінюватися. Хтось 24 лютого 2023 року думає зовсім не так, що він думав 24 лютого 2022 року.

О.Б. Міша, у вас ще є контакти в Одесі?

Міша: Звичайно, залишилися. Але це не родичі, а друзі. Також у нас є друзі та родичі в Маріуполі. У Маріуполі є загиблі.

О.Б. Міша, це питання: чи є серед ваших знайомих в Україні ті, хто підтримує агресію?

Міша. Але це часто не знайомі, а просто хтось щось сказав, почув.

Коли я виїхав з України, мене взагалі не цікавила політика. Я з Одеси і, чесно кажучи, ніколи не відчував себе українцем. Мої родичі всі виїхали з України. А з 24 лютого 2022 року ми почали стежити за подіями щодня. Тепер я знаю всіх: блогерів, політиків, знаю біографію Зеленського, знаю, хто такі Гордон, Арестович, Фейгін, Шендерович і так далі і так далі. Це наш шлях. Інші люди йдуть іншим шляхом. До чого вони прийдуть?

Якщо ви ще не чули бардівських пісень у виконанні дуету Лани Джангжгави і Міші Фролова, обов'язково зайдіть на їх YouTube-канал під назвою «Крила на хвилину» за

посиланням

<https://www.youtube.com/channel/UCCzuYh2jvryfL9BbArVvJyQ>. Ви отримаєте величезне естетичне задоволення. На момент публікації інтерв'ю канал зібрав 46,370 переглядів.

Фотографія, зроблена позитивно відобразу після інтерв'ю. Хлопці попішали в

Фотографія, зроблена поспішно відразу після інтерв'ю. Хлопці попішали в аеропорт ...

Новини громадської групи RSIA, Російськомовний Альянс доброчесності

Олена Нікіфорова

4 червня, в день народження одного з лідерів російської демократичної опозиції Олексія Навального, в рамках міжнародної кампанії на підтримку політв'язнів в Росії наша група організувала мітинг на головній площі Окленда (площа Аотеа). Підтримати політв'язнів прийшли понад 30 осіб. Учасники мітингу висловили підтримку Олексію Навальному і всім політв'язням, які перебу-

вають у в'язницях і піддаються тортурам за свої переконання, закликав до їх звільнення, а разом з ними і до звільнення всієї Росії від диктаторського режиму Путіна.

10 червня нам вдалося заробити 1,780 новозеландських доларів на благодійному розпродажі випічки, організованому нашою групою волонтерів у маєтку Nathan Homestead, а ще 920 доларів США було зібрано за рахунок приватних пожертвувань та замовлень на випічку.

В результаті ми відправили 1 400 новозеландських доларів в Україну координатору волонтерів Галині

Скочилас через Зоряну Морган, українську волонтерку в Окленді. Ці гроші підуть на придбання автомобіля для вивезення поранених з гарячих точок (Бахмут, Соледар та інші). Ми відправили триста доларів США доктору Владиславу і його команді психологів і лікарів-рятувальників в Україні.

12 червня, в День Росії, члени нашої групи в Окленді вийшли підтримати міжнародну акцію «День вільної Росії» - за Росію без терористичного режиму Путіна і його поплічників. Ми зареєстрували нашу акцію в Окленді під назвою Росія є а Терорист Стан (Росія – держава-терорист). Наші плакати закликали російську владу припинити злочинну війну в Україні та висловлювали протест росіян проти війни. Члени нашої групи у Веллінгтоні Вони також вийшли з плакатами та біло-блакитними прапорами, щоб Посольство в РФ у Веллінгтоні з вимогою припинити злочинну війну в Україні.

Імітація на підтримку Олексія Навального і Політв'язнова в Росії, Окленді, 4 черв'яка. фото автора

них, ненависті до меншин тощо).
Новий підхід поліції до злочинів на ґрунті ненависті спрямований насамперед на жертв таких злочинів, на те, як можна запобігти таким злочинам, як можна захистити

них, ненависті до меншин тощо).

Новий підхід поліції до злочинів на ґрунті ненависті спрямований насамперед на жертв таких злочинів, на те, як можна запобігти таким злочинам, як можна захистити

Акція «День Великої Росії», Окленд, 22 дні фото автора

людей та як можна підтримати жертв злочинів на ґрунті ненависті. Новий підхід, орієнтований на жертву, називається Te Raranga (The Weave, plexus) і відображає розуміння нашої взаємозалежності та взаємопов'язаності в суспільстві.

Детальніше про новий метод роботи поліції можна прочитати на сайті поліції Нової Зеландії, за посиланням <https://www.поліція.уряду.nz/.../ненависть-злочин/te-raranga-weave>

Поліція просить усіх нас серйозно ставитися до будь-яких видів мови ворожнечі та переслідування та повідомляти про такі випадки до поліції за телефоном 105 або через веб-сайт <https://www.поліція.уряду.NZ/USE-105>

23 липня відбудеться черговий благодійний розпродаж випічки та інших смачних страв східноєвропейської кухні, цього разу в ст. Heliers, в церкві за адресою 100 St Heliers Bay Road, з 11:00 до 14:00 Запрошуємо всіх до участі! Ярмарок - прекрасна можливість провести недільний ранок або обід з сім'єю і друзями, з'їсти пироги і прогулятися по узбережжю в одному з найкрасивіших районів Окленда. Всі гроші, зароблені від продажу хлібобулочних виробів, будуть відправлені в Україну, допомогти доктору Владиславу та його команді, а також команді волонтерів, які рятували людей, які постраждали від повені в районі Каховки та в інших місцях. Подробиці в анонсі на зворотній сторінці газети та тут: <https://www.Фейс-бук.com/events/2143716009158161?ref=канал новин>

RUSSIAN SPEAKING INTEGRITY ALLIANCE NEW ZEALAND

Bakesale fundraiser for aid in Ukraine

Eastern European Food!

Bakesale Fundraiser for Aid in Ukraine

11 am - 2 pm, 23 July
100 St Heliers Bay Road
St Heliers Church

Delicious! Small prices!!
Friends & Family Event!

11am - 2pm Sunday 23 July
Cash or bank transfer

100 St Heliers Bay Rd
St Heliers

ST HELIERS CHURCH & COMMUNITY CENTRE
REACHING OUT • WELCOMING IN

Хочете помститися голим у нашій газеті?

Хочете підписатися на безкоштовною e-mail розсилку нашої газети?

Написати на

olgabelokon@russianforkids.co.nz

Або телефон 02108450845

Хочете підтримати нашу газету? Пожертвувати: Russian for Kids Inc., ASB

Bank # 12-3035-0005286-00

Волосся що краса
131 Meadowbank Road,
Meadowbank, Окленд 1072.

09 521 0233

DESIGN PRINT UNIFORMS SIGNAGE PROMOTIONAL PRODUCTS WEBSITES

09 486 2278 reprographics.co.nz

Головний редактор: Ольга olgabelokon@russianforkids.co.nz , Співректор – Катерина Ганешина, науковий керівник – Воробйов Михайло

Газета "Засновник" є Russian for Kids Inc

Логотип: Артур Балицький, Adobe

Накладання на запаси 200 Примірників. Безкоштовно